

KISA BİR HİKAYE

Madencinin biri, kazmasıyla dağı kazarken yukarıda parlayan güneşı görür. Kendi kendine, “Güneş ne kadar parlak, ne kadar güçlü. Keşke ben Güneş olsaydım.” Duaları kabul edilir ve adam Güneş olur. Artık çok mutludur. “Benden daha güçlü birşey yok” diye düşünür. Bir süre sonra hemen önüne bir bulut gelir. Güneş şaşırır. “Bulut benden daha güçlü, ışınlarımı yayamıyorum” diye üzülür. “Keşke bulut olsaydım”. Bu dileği de kabul edilir. Artık o bir buluttur. Bir süre mutlu mutlu gökyüzünde dolaşır. Birkaç saat sonra rüzgar esmeye başlar. Bulutu uzaklara götürür. Bulut üzgündür. “Rüzgar buluttan daha güçlü, keşke rüzgar olsaydım” diye düşünür. Bu dileği de olur. Rüzgar sevinçle bir oraya bir buraya eser. Bu arada önüne çıkan birşey ona engel olur. Bu bir dağdır. “Bu ulu dağ benden daha güçlü” der. Son kez dilek tutar ve dağ olmak ister. Ulu bir dağ olmuştur. Ne güneş, ne bulut, ne rüzgar ona engeldir. Kendiyle övünür. “En güçlü benim” der. Bu arada bir ses duyar aşağıdan. Tak! Tak! Elinde kazmasıyla bir madenci dağı kazmaktadır.

